

Ágh István
VERSTERÁPIA

Rövidre fogott póráz
köt ágyhoz, míg a kórház
egészségemet menti,
azt is el kell viselni,

ahogy másokban látom
koldussá változásom,
akikkel együtt kérek
pár garast, néhány évet,

befog egy labirintus,
megszabja, hova indulj,
vörös nyilak mutatnak
fönről az alagsorra,

az út végén az exit
a távozást jelenti,
a végsőt, vagy a járás
tétova folytatását,

innen is nyílik ablak
a hegyre és folyamra,
belátok a világba,
a Császár uszodába,

lány magzatvizű emlék
tölti meg a medencét,
ott most mindenki gyermek,
vagy még nem született meg,

enyém a panoráma,
a Duna egyik ága,
a Margit-sziget éje
a lakatlan sötétben,

s az ég a Rózsadombbal,
mint kozmikus hasonlat,
hol ég hét utcalámpa
a Göncöl magasában,

innen kell hazamenni,
oda, hol nem vár senki,
aki várna, azt folyton
magamban hordom,

özvegyen vagyok házas
az elhagyott szobával,
mit ő töltött be nemrég,
mára zsúfolt üresség,

már csak nyomát találok
valamelyik szerszámon,
nincs itt, és mégis itt van
az ujjlenyomatban.

Teljesség, 2024 (digitális nyomat, 65 x 29 cm)